

[Poul Dam.]

sikringsselskaberne også kom erhvervslivet til gode, og det er da rigtigt, at det bør ske. Det er også derfor, vi i vort forslag har en henvisning til erhvervsudviklingsfonde eller en nordisk investeringsfond, eller hvad det nu skal være, noget, vi har stillet forslag om tidligere, og som vi fandt at vi ikke behøvede at stille forslag om i hver samling — vi kan nøjes med at gøre det i hver anden, så bliver det bragt i erindring med passende mellemrum. Men sagen er jo den, at de aktier, som forsikringsselskaberne anbringer pengene i, knap nok er erhvervselskaber i snævrere forstand, det er i hvert fald ikke produktionsselskaber. Der er ikke i forsikringsrådets beretning om skadesforsikringen nogen opdeling overhovedet af posten „Andre aktier og værdipapirer“, men der er en opdeling i beretningen om livsforsikringsselskaberne, og dér var der i 1966 221 mill. kr. aktier på det samlede område, altså for alle selskaberne. Af disse 221 mill. kr. var de 129 mill. kr. i de 3 københavnske hovedbanker. Det er ikke nogen direkte anbringelse i erhvervslivet, det er tværtimod en højst indirekte anbringelse. Det er en anbringelse, som gør, at man bliver noget bekymret for, hvad det er for nogle erhvervsinteresser, for nogle magtinteresser, nogle grupperinger, som ligger bag dette, at mellem 20 pct. og 25 pct. af de 3 københavnske hovedbankers aktier ligger i forsikringsselskaberne. Hvor mange af forsikringsselskabernes aktier ligger så i bankerne? Hvad er det for nogle forbindelser, der er dér? Hvilke udtryk får de? Ja, vi kan slå op og finde ud af, hvilket bestyrelsesfællesskab der er, og det kan pege på noget.

Det antyder imidlertid noget, som jeg anser for meget væsentligt i denne sammenhæng: at forsikringsselskaberne igennem disse anbringelsesmuligheder bliver integreret i former for erhvervslivet, som ikke i snævrere forstand kan siges at være i forsikringstagernes interesse, og som heller ikke er af væsentlig samfundsmæssig betydning. Jeg mener, det er vigtigt, at forsikringsverdenen er isoleret, at forsikringsverdenen løser rene forsikringsmæssige opgaver, at den altså ikke opfatter sig selv som en integreret del af det kapitalistiske erhvervsliv med et almindeligt profithensyn.

Jeg skal af tidsmæssige grunde se bort fra,

hvad handelsministeren nævnte om punkt 2 — vi kommer tilbage til det i udvalget — men når handelsministeren siger om vort forslag om statselskabet til oprettelse af lovpligtige forsikringer, at det er betænkeligt med et monopoliseret selskab, så må jeg sige, at der her alligevel i øjeblikket er tale om en monopolisering, for så vidt som bestemte selskaber med en vis, men efter min mening ikke fuldt tilstrækkelig kontrol bliver autoriseret af det offentlige, og det er jo i hvert fald et stort antal selskaber. Det vil sige, at det foregår mindre rationelt, end det kunne gøres i ét selskab. Det er rigtigt, at de forskellige lovpligtige forsikringer er af forskellig art, og når en af ordførerne — jeg tror, det var hr. Per Federspiel — nævnte, at der jo var stor forskel på at afgøre sager om hundebid og om motorulykker og sådan noget, så er det fuldkommen sandt, men jeg har nu en fornemmelse af, at de fleste forsikringsselskaber har endnu flere brancher og endnu flere forskellige forsikringsformer, end et sådant selskab for lovpligtig forsikring ville få, så argumentet virker ikke særlig stærkt. Vi har i 1966 ifølge kommissionens beretning 69 selskaber, der har motorkøretøjsforsikring. Ingen skal bide mig ind, at det ikke ville kunne medføre ganske væsentlige rationaliseringsbesparelser, hvis motorkøretøjsforsikringen, for bare at tage den, som er ganske væsentlig for mange mennesker, blev samlet i ét selskab. Det må kunne gøres billigere, der ville være noget at indspare for de forsikrede.

Der savnes dokumentation, det er helt klart, men det forekommer mig, at dette er så forstandigt og så indlysende, at man mere har brug for en dokumentation for at vise, at det ikke skulle være rigtigt.

Når handelsministeren nærer skepsis over for tanken om ét brandforsikringsselskab, vil jeg gerne bede ham om at bringe denne skepsis til de brandforsikringsselskaber, der er ved at slutte sig sammen, for foreløbig er der 3 af de største, der er langt i retning af sammenslutning, og jeg har forstået, at selskaberne — om de har læst dette forslag, ved jeg ikke — er godt i gang med at gennemføre den reform, som jeg her har foreslået. Og det er selvfølgelig udmærket, at de gør det selv, navnlig hvis der er den fornødne kontrol med det.

Hr. Jørgen Jensen mente, at det var